

29 December 1954

No. 12106.

Fw

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van W te Y tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Utrecht van 28 Juni 1954, betreffende den aan hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1951;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, die over het jaar 1951 werd aangeslagen in de inkomstenbelasting naar een inkomen van f. 13.379,--, na vergeefse reclame zich heeft gewend tot den Raad van Beroep, die de beschikking van den Inspecteur heeft bevestigd, voorzover thans nog van belang is, uit overweging:

“dat het geschilpunt tussen partijen betreft de vraag, of de Inspecteur terecht van de aangifte is afgeweken in dier voege, dat hij terzake van privé-onttrekkingen door de firmanten een bedrag van f. 30.000,-- in aanmerking heeft genomen;

dat de Raad allereerst heeft te onderzoeken, of de boekhouding door de Inspecteur terecht niet is aanvaard;

dat de Inspecteur in zijn vertoogschrift een gedeelte heeft weergegeven uit een rapport terzake van een accountantsonderzoek, dat heeft plaats gehad over de jaren 1946 tot en met 1949;

dat de gemachtigde van belanghebbende ter zitting heeft medegedeeld, dat weliswaar in de vroegere jaren de boekhouding onvolledig was, doch dat deze over het jaar 1951 aan redelijke eisen voldeed;

dat echter die gemachtigde tevens heeft verklaard, dat ook toen nog verschillende firmanten met een deel van de kas in de zak liepen, zodat kascontrole niet mogelijk was;

dat de Raad van mening is, dat de Inspecteur dan ook terecht de boekhouding heeft verworpen;

dat de Raad voorts van mening is, dat de Inspecteur niet ten onrechte de privé-verteringen in plaats van op f. 25.540,--, zoals was aangegeven, op f. 30.000,-- heeft gesteld;

dat immers bij lagere bedrijfsresultaten en derhalve lagere inkomens over de jaren 1946 tot en met 1949 de privé-verteringen tussen de f. 20.000,-- en f. 25.000,-- lagen, terwijl over het jaar 1950, toen het inkomen ongeveer gelijk was aan dat van het onderhavige jaar, de privé-verteringen ook ongeveer f. 30.000,-- hebben bedragen;

dat de gemachtigde van belanghebbende wel heeft gesteld, dat ten aanzien van enige firmanten, de gezinsuitgaven kleiner zijn geworden, doordat kinderen eigen inkomsten hebben verkregen, doch dat anderzijds de kosten van levensonderhoud in de loop der jaren zijn gestegen;

dat de Raad in ieder geval niet voldoende is gebleken, dat de Inspecteur een te hoog bedrag voor privé-uitgaven over het onderhavige belastingjaar in aanmerking heeft genomen;”

Overwegende dat belanghebbende tegen deze uitspraak als middel van cassatie heeft voorgesteld:

Schending of verkeerde toepassing van artikel 15, 2°, van de wet van 19 December 1914, Staatsblad no. 564, ter toelichting waarvan is aangevoerd:

a dat de Raad ter vaststelling van de grootte van de privé-verteringen over het jaar 1951 mede acht heeft geslagen op de privé-verteringen over het jaar 1950;

dat echter deze laatste privé-verteringen, voorzover belanghebbende zich kan herinneren, ter zitting niet ter sprake zijn gekomen, zodat de Raad daaromtrent schriftelijke inlichtingen moet hebben ingewonnen bij den Inspecteur, doch dan van de gevoerde briefwisseling ten onrechte aan belanghebbende geen afschrift is toegezonden;

b dat de privé-verteringen over het jaar 1950 niet f. 30.000,-- hebben bedragen, immers in dat bedrag waren begrepen de privé-belastingen ten bedrage van f. 4500,--, zodat de Raad ter vaststelling van de privé-verteringen over het jaar

1951 van een onjuist vergelijkingscijfer is uitgegaan;

Overwegende ten aanzien van het middel en ambtshalve:

dat de Raad de boekhouding van belanghebbende heeft verworpen op den enkelen grond, dat kascontrole niet mogelijk was;

dat deze grond echter 's Raads uitspraak niet vermag te dragen;

dat toch, gelijk zulks vóór de Wet Belastingherziening 1950 bij de winstbepaling in overeenkomstig artikel 12 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 evenmin vereist was, het voor een boekhouding om te kunnen dienen bij de winstbepaling in overeenkomstige gevallen niet noodzakelijk is, dat zij zodanig is ingericht, dat daarin een afzonderlijke bedrijfskas is opgenomen en aantekening is gehouden van de gelden, die daaraan voor privé-gebruik zijn onttrokken of daaraan uit privé-vermogen zijn toegevoegd, zodat uit die boekhouding kan worden nagegaan welke saldi op bepaalde data aanwezig moeten zijn, doch het voldoende is, dat de boekhouding de gegevens bevat aan de hand waarvan – zonodig na aanvulling met van elders gebleken gegevens – de winstberekening kan geschieden;

dat derhalve 's Raads uitspraak op dit punt niet naar den eis der wet met redenen is omkleed;

dat de Raad voorts heeft beslist, dat de Inspecteur niet ten onrechte de privé-verteringen in plaats van op f. 25.540,--, zoals was aangegeven, op f. 30.000,-- heeft gesteld;

dat aan die beslissing mede ten grondslag ligt de stelling, dat over het jaar 1950, toen het inkomen ongeveer gelijk was aan dat van het onderhavige jaar, de privé-verteringen ook ongeveer f. 30.000,-- hebben bedragen;

dat evenwel uit de stukken, waarvan de Hoge Raad vermag kennis te nemen, niet blijkt, dat deze stelling door partijen is aangevoerd, zodat niet duidelijk is hoe de Raad tot die vaststelling is gekomen, weshalve ook in zoverre 's Raads uitspraak niet naar den eis der wet met redenen is omkleed;

dat ten slotte de Raad heeft beslist, dat in ieder geval niet voldoende is gebleken, dat de Inspecteur een te hoog bedrag voor privé-uitgaven over het onderhavige belastingjaar in aanmerking heeft genomen;

dat aan deze beslissing een onjuiste verdeling van den bewijslast ten grondslag ligt;

dat toch bij geschil betreffende aan aanslag in de inkomstenbelasting in het algemeen het bewijs, dat belanghebbende het inkomen heeft genoten, waarnaar die aanslag is opgelegd, behoort te worden geleverd door den inspecteur, en deze regel ook geldt bij de bepaling van de privé-uitgaven van den belastingplichtige;

dat derhalve ook daarom de uitspraak niet in stand kan blijven;

Vernietigt de bestreden uitspraak;

Verwijst het geding naar den Raad van Beroep, ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in voltallige vergadering met inachtneming van dit arrest.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, Dubois, van Rijn van Alkemade, Wiarda en van der Loos, Raden, en door den Vice-President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den negen en twintigsten December 1900 vier en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

(Get.): L.A. Nypels.

("): M.J.C. Reijers.